

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové a soudců Mgr. Jana Kašpara a JUDr. Ing. Viery Horčicové v právní věci žalobkyně: **Mgr. S. K.**, zast. Mgr. Lukášem Kratochvílem, advokátem, se sídlem Solná 5, Ostrava, proti žalované: **Česká lékárnická komora**, se sídlem Antala Staška 80, Praha 4, zast. Mgr. Jiřím Švejnhou, advokátem, se sídlem Vinohradská 126, Praha 3, v řízení žalobě proti rozhodnutí Čestné rady České lékárnické komory ze dne 16. 4. 2009 čj. 223/ČR/2008

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně je povinna žalované zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 3.000,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Jiřího Švejnhoy, advokáta.

Odůvodnění

Žalobkyně se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí Čestné rady České lékárnické komory ze dne 16.4. 2009 č.j. 223/ČR/2008, kterým byla jednak zproštěna disciplinárního obvinění spočívajícího v tom, že vykonávala v období od 4.12. 2007 do 31.12. 2007 funkci odborného zástupce v lékárně Tesco Hrabová, aniž by byla držitelkou osvědčení ČLK k výkonu funkce odpovědného zástupce, a současně byla uznána vinnou ze spáchání disciplinárního deliktu spočívajícího v tom, že vykonávala v období od 1.1. 2008 do 31.5. 2008 funkci odborného zástupce v uvedené lékárně, aniž by byla držitelkou osvědčení ČLK k výkonu funkce odborného zástupce. Tím měla podle § 1 odst. 2 disciplinárního řádu ČLK spáchat disciplinární delikt spočívající v závažném porušení povinností člena komory uvedených v § 9 odst. 2 písm. a), písm. b) zákona č. 220/1991 Sb., o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře, ve znění pozdějších předpisů, a

v § 7 odst. 1 písm. a), písm. b) organizačního řádu ČLK a v § 1 odst. 1, odst. 2 licenčního řádu ČLK a v bodě 6 a 12 etického kodexu ČLK.

Žalobkyně v žalobě uvádí, že výše uvedeným rozhodnutím Čestné rady žalované byla zkrácena na svých právech, že uvedené rozhodnutí je založeno na procesních pochybeních, je hmotněprávně nesprávné, a proto se touto žalobou domáhá jeho zrušení, a to ve výroku, jímž byla uznána vinnou ze spáchání disciplinárního deliktu.

Nesprávnost napadeného rozhodnutí žalobkyně spatřuje zejména v tom, že disciplinární řízení nebylo zahájeno a vedeno v souladu s příslušnými ustanoveními zákona č. 220/1991 Sb., neboť tento zákon v ustanovení § 14 odst. 2 písm. c) svěřil pravomoc k podání návrhu na zahájení disciplinárního řízení toliko revizní komisi okresního sdružení komory. V případě disciplinárního řízení vedeného proti žalobkyni však v rozporu se zákonem tento návrh vzešel přímo od revizní komise ČLK, a to podáním ze dne 8.12. 2008 přímo k Čestné radě ČLK. Při jednání Čestné rady dne 16.4. 2009 tento nesprávný procesní postup žalobkyně namítala, nicméně její námitka byla zamítnuta.

K tomu žalobkyně uvádí, že dle § 13 odst. 1 zákona č. 220/1991 Sb. čestná rada okresního sdružení vykonává disciplinární pravomoc vůči jeho členům, dle odst. 4 proti písemnému rozhodnutí čestné rady okresního sdružení o uložení disciplinárního opatření může člen, kterému je disciplinární opatření uloženo, podat opravný prostředek do patnácti dnů od jeho doručení, a konečně dle odst. 5 o opravném prostředku rozhoduje Čestná rada komory, která přezkoumávané rozhodnutí může potvrdit nebo zrušit.

Pokud tedy v daném případě byl žalovanou obejit zákonný postup pro podání návrhu na zahájení disciplinárního řízení revizní komisí místně příslušného okresního sdružení ČLK a rovněž nebylo v prvním stupni rozhodováno čestnou radou místně příslušného okresního sdružení ČLK v rozporu s ustanoveními § 13 a § 14 zákona č. 220/1991 Sb., pak byla žalobkyně zkrácena na svých právech tím, že jednak bylo napadené rozhodnutí vydáno v rámci disciplinárního řízení, které nebylo zahájeno v souladu se zákonem, a dále tím, že na základě tohoto postupu byla žalobkyně zbavena možnosti dvoustupňového rozhodování v rámci kompetentních orgánů žalované, čímž jí byla odňata možnost podat proti rozhodnutí o uložení disciplinárního opatření opravný prostředek v souladu s ustanovením § 13 odst. 4 zákona č. 220/1991 Sb. s následným rozhodováním o opravném prostředku Čestnou radou ČLK dle § 13 odst. 5 zákona č. 220/1991 Sb.

Žalobkyně rovněž namítá, že napadené rozhodnutí je založeno na právním hodnocení, které je hmotněprávně nesprávné a předpokládá stanovení povinnosti nad rámec zákona. Licenční řád ČLK stanovuje podmínky pro výkon funkce odborného zástupce nestátního zdravotnického zařízení provozujícího lékárnickou praxi nad rámec zákona č. 160/1992 Sb., o zdravotní péči v nestátních zdravotnických zařízeních, a žalobkyně splnila veškeré podmínky a povinnosti stanovené zákonem č. 160/1992 Sb. pro výkon funkce odborného zástupce, o čemž svědčí i ta skutečnost, že byla příslušným krajským úřadem jako odborná zástupkyně lékárny zaregistrována.

Požadavek vydávání osvědčení k výkonu funkce odborného zástupce ze strany ČLK jde jednoznačně nad rámec zákona, přičemž se ani nejedná o podrobnější úpravu práv a povinností členů ČLK stavovským předpisem či na základě zákonného zmocnění, neboť požadavky na osobu odborného zástupce jsou taxativně dány zákonem č. 160/1992 Sb. v jeho ustanovení § 9, které byly žalobkyní bezesbýtku splněny.

Žalobkyně přitom zdůrazňuje, že pokud jednala v souladu s právem a zákony, nemohla současně porušovat či porušit jakékoliv své jiné právní povinnosti, a to ani vůči zákonu č. 220/1991 Sb., ani vůči jakémukoliv právnímu předpisu nižší právní síly nebo

stavovskému předpisu ČLK. V případě možného konfliktu mezi zákony a stavovskými předpisy musí převládnout zákon jako předpis vyšší právní síly a nejasnosti a nepřesnosti právní úpravy nemohou jít k tíži žalobkyně. Proto se žalobkyně nemohla dopustit jakéhokoliv disciplinárního provinění, jelikož zde chybí jako předpoklad porušení právní povinnosti ze strany žalobkyně.

Žalobkyně dále namítá, že žalovaná se v rámci svého rozhodování vůbec nezabývala faktickou stránkou věci, tj. faktickou činností žalobkyně v předmětné lékárně, pouze formálně uzavřela na základě uzavřené pracovní smlouvy a ustanovení do funkce, že žalobkyně spáchala disciplinární provinění. Tento postup v řízení zcela jistě znamenal zkrácení na jejích právech na to, aby řízení bylo vedeno řádně a aby ze strany žalované byla vina žalobkyni prokázána bez jakýchkoliv pochybností, což se však nestalo.

Vzhledem k výše uvedenému žalobkyně navrhuje, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

Žalovaná ve vyjádření k podané žalobě, které bylo soudu doručeno dne 24.7. 2010, uvedla, že žalobu nepovažuje za důvodnou a k jednotlivým žalobním námitkám uvedla následující:

K námitce, že disciplinární řízení bylo zahájeno na základě návrhu podaného revizní komisi ČLK, která k tomu není oprávněna, žalovaná uvedla, že dle jejího názoru se jedná o chybný výklad zákona č. 220/1991 Sb. ze strany žalobkyně, neboť systematickým výkladem ustanovení § 10 až § 19 tohoto zákona je nutno dovodit, že zákonodárce neměl v úmyslu přiznat revizní komisi ČLK pravomoc v menším rozsahu než revizní komisi okresního sdružení lékárníků. Analogicky lze poukázat na pravomoc Čestné rady ČLK a čestné rady okresního sdružení lékárníků, když čestná rada okresního sdružení lékárníků vykonává dle § 13 odst. 1 zákona č. 220/1991 Sb. disciplinární pravomoc vůči členům sdružení a Čestná rada ČLK dle § 18 odst. 1 vůči všem členům komory. Obdobně čestná rada okresního sdružení lékárníků může § 13 odst. 3 písm. b) za disciplinární delikt uložit pokutu od 2.000,- Kč až do 20.000,- Kč, kdežto Čestná rada ČLK může za zvlášť závažný disciplinární delikt dle § 18 odst. 3 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb. uložit pokutu od 3.000,- Kč do 30.000,- Kč. Obdobným způsobem je třeba posuzovat i vztah revizní komise okresního sdružení lékárníků a revizní komise ČLK.

Žalobkyně nebyla nijak zkrácena na svých právech, neboť skutečnost, zda návrh na zahájení disciplinárního řízení podala revizní komise ČLK nebo revizní komise okresního sdružení lékárníků, nemá na způsob vedení vlastního disciplinárního řízení žádný vliv.

Nad rámec toho žalovaná poukazuje na skutečnost, že v praxi jsou jednotlivé orgány některých okresních sdružení lékárníků nečinné, a tak by v souladu s ustanovením § 80 odst. 4 správního řádu připadala v úvahu i možnost, aby nadřízený správní orgán za tam uvedených podmínek věc převzal a rozhodl místo nečinného orgánu. Žalovaná se však s ohledem na shora uvedený výklad zákona nedomnívá, že by tento postup bylo třeba aplikovat.

K námitce žalobkyně, že postupem žalované jí byla odňata možnost dvoustupňového rozhodování v rámci kompetentních orgánů ČLK, žalovaná uvedla, že žalobkyně se zcela mýlí. Pro uvážení, zda se bude disciplinární řízení konat v prvním stupni před čestnou radou okresního sdružení lékárníků nebo Čestnou radou ČLK, je rozhodující pouze závažnost disciplinárního provinění v souladu s ustanovením § 18 odst. 3 zákona č. 220/1991 Sb., nikoliv, kdo je navrhovatelem zahájení disciplinárního řízení. Nadto žalovaná poukazuje na to, že dvouinstančnost disciplinárního řízení byla zachována, když proti rozhodnutí Čestné

rady ČLK lze podat jako opravný prostředek tuto správní žalobu dle s.ř.s., jak žalobkyně učinila.

Pokud žalobkyně poukazuje na to, že profesními předpisy ČLK jí jsou ukládány povinnosti jdoucí nad rámec zákona, žalovaná poukazuje na ustanovení § 2 odst. 2 písm. c), d) a f) zákona č. 220/1991 Sb., podle něhož je Česká lékárnická komora oprávněná mimo jiné stanovovat podmínky k výkonu soukromé praxe svých členů a k výkonu funkce odborných zástupců podle zvláštního předpisu, vydávat osvědčení o splnění těchto podmínek a uplatňovat vůči svým členům disciplinární pravomoc. Zákon ukládá České lékárnické komoře mj. povinnost dbát na to, aby její členové vykonávali své povolání odborně, v souladu s jeho etikou a způsobem stanoveným zákony a řády komor, dále, aby zaručovala odbornost svých členů a potvrzovala splnění podmínek k výkonu lékárnického povolání podle zvláštních předpisů. Je zřejmé, že povinnost člena zakotvená v § 13 odst. 2 licenčního řádu, že každý, kdo chce odborně vést lékárnu výkonem soukromé lékařské praxe nebo jako odborný zástupce podle zákona, musí být držitelem osvědčení k výkonu soukromé praxe, vydaného na základě zákona č. 220/1991 Sb., patří k jedné z nejzákladnějších povinností, bez jejíhož dodržování by nebylo možné vést evidenci ani realizovat jakýkoliv dohled nad kvalitou poskytovaných lékařských služeb a odborností členů vykonávajících soukromou lékařskou praxi.

Podle § 9 odst. 2 zákona č. 220/1991 Sb. má každý člen ČLK mimo jiné povinnost vykonávat své povolání odborně, v souladu s jeho etikou, způsobem stanoveným zákony a dodržovat profesní řady komory. Žalobkyně jako členka ČLK tedy byla a je povinná dodržovat vedle zákonů i stavovské předpisy ČLK.

K poslední námitce žalobkyně stran nesprávných skutkových zjištění žalovaná odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Proto žalovaná navrhl, aby byla podaná žaloba zamítnuta.

K tomuto vyjádření podala žalobkyně repliku, v níž setrvala na uplatněných žalobních námitkách.

Ve správním spise je založen návrh na zahájení disciplinárního řízení podaný revizní komisí ČLK dne 8.12. 2008. V tomto návrhu se uvádí, že žalobkyně vykonávala činnost odborného zástupce v lékárně Tesco Hrabová, aniž by byla držitelkou osvědčení ČLK k výkonu funkce odborného zástupce pro uvedenou lékárnou. Bylo zjištěno z příslušného rozhodnutí krajského úřadu o změně registrace nestátního zdravotnického zařízení, že žalobkyně je odborným zástupcem v této lékárně, ačkoliv v evidenci ČLK bylo zjištěno, že žalobkyni byla rozhodnutím ze dne 9.1. 2008 zamítnuta žádost o udělení osvědčení k výkonu funkce odborného zástupce pro tuto lékárnou. Z vyjádření žalobkyně bylo zjištěno, že skutečně byla zaměstnána v předmětné lékárně, přičemž pracovní poměr tam ukončila výpovědí ke dni 31.5. 2008.

Oznámením ze dne 19.2. 2009 bylo žalobkyni oznámeno zahájení disciplinárního řízení pro shora popsany disciplinární delikt. Dne 16.4. 2009 bylo provedeno ústní jednání, jehož se zúčastnil právní zástupce žalobkyně, žalobkyně se z účasti u tohoto jednání omluvila.

Při tomto jednání byly jako důkazy provedeny mimo jiné následující listiny: Vyjádření žalobkyně ze dne 26.1. 2009, v němž žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce uvedla, že žalobkyně dne 26.9. 2007 uzavřela se svým tehdejším zaměstnavatelem MUDr. H. N. pracovní smlouvu se sjednaným druhem práce „odborný zástupce - vedoucí

lékárník”, dnem nástupu do práce byl sjednán den 1.11. 2007. Zaměstnavatel následně ke dni 10.12. 2007 jednostranně vystavil písemný dokument s názvem "ustanovení do funkce vedoucího lékárníka”. Pracovní poměr žalobkyně byl ukončen ke dni 31.5. 2008, a to výpovědí. Žalobkyně upozornila, že jako profese je v jejím zápočtovém listu uvedená žalobkyní skutečně vykonávána práce pro tehdejšího zaměstnavatele, a to „lékárník”, navíc doba zaměstnání je vymezena od 1.12. 2007 do 31.5. 2008. Poukázala na to, že žalobkyně sice byla registrována jako odborný zástupce, ale již jí nebylo vydáno příslušné osvědčení ze strany ČLK, proto žalobkyně nemohla vykonávat tuto funkci a také funkci nikdy nevykonávala. Samotný zápis odborného zástupce u krajského úřadu sám o sobě nemůže znamenat výkon funkce. V okamžiku zápisu žalobkyně jako odborného zástupce krajským úřadem navíc předmětná lékárna nebyla ještě uvedena do provozu, neboť k zahájení činnosti této lékárny došlo teprve na konci prosince 2007. Poté, co se žalobkyně dozvěděla, že její žádost o vydání osvědčení byla zamítnuta, tuto skutečnost oznámila svému zaměstnavateli. Zaměstnavatel žalobkyně jako provozovatel lékárny si musel být vědom svých zákonných povinností, pokud ale žádné kroky k nápravě neučinil a i nadále ponechal žalobkyni zapsanou jako odborného zástupce, pak s ohledem na to, že žalobkyně nemá možnost jakéhokoliv přístupu do příslušného spisového materiálu vedeného krajským úřadem, neměla žalobkyně žádné povědomí o tom, že by snad její zaměstnavatel jako provozovatel lékárny porušoval soustavně své právní povinnosti a ponechal jí zaevidovanu jako odborného zástupce. Odpovědnost za tento stav tak je výlučně na straně zaměstnavatele, nikoliv žalobkyně. Žalobkyně je proto přesvědčena, že se nedopustila jakéhokoliv disciplinárního deliktu, má za to, že k celé situaci nedošlo zaviněním ani opomenutím z její strany, ale naopak bez jakékoliv její vědomosti.

Při jednání byl rovněž proveden důkaz pracovní smlouvou uzavřenou mezi MUDr. H. N. jako zaměstnavatelem, v níž údaje o zaměstnanci nejsou vyplněny. V pracovní smlouvě je uveden den nástupu do práce jako 1.12. 2007 a jako druh práce je uvedeno „odborný zástupce - vedoucí lékárník”. Pracovní smlouva je datována dnem 26.9.2007 a podepsaná je zaměstnavatelem osobně, místo pro podpis zaměstnance zůstalo prázdné. Dále byl proveden důkaz listinou ze dne 10.12. 2007 nadepsanou jako „ustanovení do funkce vedoucího lékárníka”, jíž je žalobkyni ze strany jejího zaměstnavatele sdělováno, že je ustavena do funkce vedoucího lékárníka v předmětné lékárně v souladu s ustanovením § 43 odst. 6 zákona č. 79/1997 Sb. Tato listina není opatřena žádným údajem o tom, že by s ní byla žalobkyně seznámena. Dále byl proveden důkaz výpovědi žalobkyně z pracovního poměru datovanou dnem 28.3. 2008, podle níž měl pracovní poměr skončit 31.5. 2008. Dále je ve spise založen zápočtový list, podle něž byla žalobkyně zaměstnána od 1.11. 2007 do 31.5. 2008 jako „lékárník”. Dále byl proveden důkaz nedatovaným vyjádřením předsedy okresního sdružení lékárníků Ostrava, z něhož vyplývá, že žalobkyně jej v průběhu měsíce února seznámila s faktem, že jí byla zamítnuta žádost o vydání osvědčení pro výkon funkce odborného zástupce a radila se s ním o dalším postupu.

Ve spise je dále založeno rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 3.12. 2007 č.j. MSK 172120/2007, z něhož vyplývá, že tento úřad jako odborného zástupce v předmětné lékárně zaregistroval žalobkyni.

Z protokolu o ústním jednání dále vyplývá, že právní zástupce vznesl námitku, že návrh na zahájení disciplinárního řízení nebyl podán revizní komisí okresního sdružení lékárníků, dále že licenční řád stanovuje podmínky pro výkon odborného zástupce nad rámec zákona č. 160/1992 Sb. a dále upozornil na skutečnost, že žalobkyně splnila veškeré povinnosti stanovené zákonem pro výkon funkce odborného zástupce. Poukázal rovněž na to, že žalobkyně nastoupila do práce dne 1.12. 2007 a nikoliv dne 1.11. 2007, jak je uvedeno v zápočtovém listě. Zástupce žalobkyně navrhl předvolat svědky k prokázání skutečnosti, že

předmětná lékárna byla v období od 4.12. 2007 a do 31.12. 2007 pro veřejnost uzavřena; tyto návrhy byly zamítnuty, neboť skutečnost uzavření lékárny považovala Čestná rada za prokázanou.

Na základě tohoto ústního jednání vydala Čestná rada ČLK dne 16.4. 2009 žalobou napadené rozhodnutí, jímž byla žalobkyně jednak zproštěna disciplinárního obvinění, že v období od 4.12. 2007 do 31.12. 2007 vykonávala funkci odborného zástupce předmětné lékárny, aniž by byla držitelkou osvědčení České lékařnické komory pro výkon funkce odborného zástupce a současně byla uznána vinnou, že v období od 1.1. 2008 do 31.5. 2008 vykonávala funkci odborného zástupce v předmětné lékárně, aniž by byla držitelkou osvědčení České lékařnické komory k výkonu funkce odborného zástupce, a to za tento disciplinární delikt jí bylo podle § 16 odst. 3 písm. a) organizačního řádu České lékařnické komory a § 18 odst. 3 písm. a) zákona č. 220/1991 Sb. uloženo disciplinární opatření, a to pokuta ve výši 5.000,- Kč.

V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaná uvedla, že z předložené pracovní smlouvy, z oznámení provozovatele krajskému úřadu i z listiny provozovatele ze dne 10.12. 2007 označené jako „ustanovení do funkce vedoucího lékárníka“ vyplývá, že žalobkyně funkci odborného zástupce - vedoucího lékárníka skutečně vykonávala. Tvrzení žalobkyně o tom, že tuto funkci nevykonávala, označila Čestná rada za účelové. Předložený zápočtový list, kde je uvedena profese „lékárník“, jednak nepůsobí věrohodně, když tento text byl dodatečně dopsán rukou, přestože ostatní údaje byly vyplněny na počítači a následně celý dokument vytištěn, pro Čestnou radou jsou dále rozhodující údaje v pracovní smlouvě a ustanovení funkce odborného zástupce, přestože údaje v důchodovém listu se liší, neboť důchodový list slouží pouze k potvrzení o délce zaměstnání o zápočtu dob zaměstnání pro účely nemocenského pojištění a profese zaměstnance je zde podružným údajem na rozdíl od pracovní smlouvy nebo ustanovení do funkce. Čestná rada vzala za prokázané, že předmětná lékárna byla do 31.12. 2007 uzavřena, a proto žalobkyně ve vztahu k tomuto období disciplinárního obvinění zprostila. Pro období od 1.1. 2008 do 31.5. 2008 však žalobkyni uznala vinnou.

K tvrzení žalobkyně o tom, že funkci odborného zástupce nevykonávala, žalovaná dále uvedla, že žalobkyně věděla, že má uzavřenou pracovní smlouvu na pracovní pozici odborného zástupce - vedoucího lékárníka, obdržela i ustanovení do funkce ze dne 10.12. 2007, a tak si musela být vědoma, že do funkce odborného zástupce byla svým zaměstnavatelem ustanovena. Pokud dle svého tvrzení tuto funkci nevykonávala, ačkoliv věděla, že je do této funkce ustanovena, měla tuto skutečnost bez prodlení nahlásit České lékařnické komoře a příslušnému krajskému úřadu.

Městský soud v Praze rozhodl ve věci rozsudkem č. j. 10 Ca 327/2009 - 68 ze dne 3. 2. 2011, kterým napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Městský soud nejprve souhlasil s žalovanou v tom směru, že byla oprávněna vydat stavovské předpisy podle ustanovení § 2 odst. 2 písm. c) a d) zákona o ČLK stanovující nutnost získat osvědčení o splnění podmínek pro výkon funkce odborného zástupce. Protože však žalobkyni bylo rozhodnutím žalované ze dne 9. 1. 2008, č. j. 480/osv/07, zamítnuta žádost o vydání osvědčení, nebyla žalobkyně v rozhodné době držitelkou osvědčení o splnění podmínek pro výkon funkce odborného zástupce, tudíž nemohla funkci odborného zástupce vykonávat. Soud však souhlasil s názorem žalobkyně, že disciplinární řízení nebylo v daném případě zahájeno oprávněným orgánem žalované, neboť dle ustanovení § 14 odst. 2 zákona o ČLK toto může učinit výlučně revizní komise okresního sdružení. Městský soud poukázal na dikci ustanovení § 2 odst. 8 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“), podle kterého trestní stíhání před soudy je

možné jen na základě obžaloby nebo návrhu na potrestání, které podává státní zástupce. Za použití čl. 8 odst. 2 Listiny základních práv a svobod poté městský soud dovodil, že i disciplinární řízení musí být vedeno pouze na základě návrhu podaného příslušným orgánem. Městský soud proto uzavřel, že řízení před žalovanou bylo již od počátku stíženo vadou. Městský soud však nesouhlasil s tím, že by na základě podání návrhu nepříslušným orgánem byla žalobkyně zkrácena na právu podat opravný prostředek. Věcná příslušnost orgánu projednávajícího delikt se dle městského soudu řídí závažností disciplinárního provinění, nikoli tím, kdo návrh podal. Městský soud dále přitakal žalobkyni v tom směru, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav odůvodňující závěr, že žalobkyně vykonávala funkci odborného zástupce. Disciplinární delikt je postaven na principu zavinění; městský soud proto žalované vytkl, že se dostatečně nezabývala tím, zda žalobkyně věděla o tom, že je jako vedoucí v lékárně evidována. Předloženou pracovní smlouvu městský soud nepovažoval za relevantní, neboť není žalobkyní podepsána a nejsou na ní jakékoli identifikační údaje žalobkyně. Listinu obsahující ustanovení žalobkyně do funkce zástupce městský soud vyhodnotil jako neprůkaznou, neboť z ničeho nevyplývá, že by tato listina byla žalobkyni někdy doručena nebo jí byl její obsah jiným způsobem sdělen. Městský soud dále poukázal na data vydání rozhodnutí krajského úřadu i žalované a na konstatování žalobkyně, že v lékárně fakticky nikdy nepracovala. Zápočtový list je dle městského soudu rovněž neprůkazný, neboť z něj nevyplývá, že žalobkyně vykonávala skutečně funkci vedoucího lékárný či jinou funkci.

Ke kasační stížnosti žalovaného byl tento rozsudek zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 12. 2011 čj. 6 Ads 126/2011-124 a věc byla vrácen Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení.

V odůvodnění tohoto rozsudku uvedl Nejvyšší správní soud následující:

Ve věci městským soudem vytýkané vady podání disciplinárního návrhu Nejvyšší správní soud považuje za stěžejní okolnost, že disciplinární řízení bylo vedeno před věcně, místně a funkčně příslušným orgánem - Čestnou radou ČLK. Příslušnost Čestné rady ČLK přitom zakládá, jak správně konstatoval městský soud, charakter disciplinárního deliktu, resp. jeho závažnost, nikoli to, kdo návrh podal. Disciplinární řízení by proto proběhlo totožným způsobem, i kdyby návrh podala revizní komise okresního sdružení, tj. předmětem řízení by byl totožný disciplinární delikt, žalobkyni by byla garantována totožná práva a probíhalo by totožné dokazování ve vztahu k disciplinárnímu deliktu.

Podle úpravy obsažené v zákoně o ČLK je určujícím hlediskem pro kompetenci čestné rady vést řízení o disciplinárním deliktu závažnost (charakter) porušení, přičemž čestné rady jsou oprávněny posuzovat závažnost porušení samostatně. Případný konflikt mezi radami řeší představenstvo komory (srov. ustanovení § 7 odst. 2 Disciplinárního řádu České lékařské komory dle textu předloženého městskému soudu). Postavení „navrhovatele“ je v tomto řízení nesrovnatelně slabší (až marginální) než například postavení veřejného žalobce v řízení trestním, jehož analogie se dovolával městský soud. Tento navrhovatel se disciplinárního řízení nijak neúčastní a nemá v něm před čestnou radou komory žádná oprávnění (může vzít toliko návrh zpět). Představuje pouze nástroj pro vyhodnocení podnětu či určité informace, o kterém samostatně rozhoduje čestná rada. Neleze nevidět, že existují úpravy disciplinárního řízení sledující obdobné cíle (tj. plnění povinností v rámci určitého pracovního vztahu), kde takového návrhu není vůbec třeba a orgán s disciplinární pravomocí jedná z vlastní iniciativy, zjistí-li pochybení (srov. kupř. úpravy disciplinárního řízení v ozbrojených sborech podle zákonů č. 361/2003 Sb. a č. 221/1999 Sb.).

Na řízení o disciplinárním deliktu lékárníka je podle názoru Nejvyššího správního soudu nepatřičné vztahovat analogicky záruky trestního procesu, jak to učinil městský soud. Jestliže nelze na disciplinární řízení vedené se soudcem aplikovat záruky trestní větve čl. 6

Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jak vyložil Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 33/09, tím spíše nelze takové záruky a požadavky klást na řízení o plnění povinností členů lékárnické komory. Charakter disciplinárního řízení je tedy odlišný od řízení o odpovědnosti za správní delikty, pro něž i zdejší soud některé analogické postupy ve vztahu k trestnímu řízení pravidelně volí. Proto nelze na absenci normativní úpravy působnosti revizní komise komory ve vztahu k podání disciplinárního návrhu pohlížet prizmatem požadavků trestního procesu, v němž by taková absence mohla vést k fatálním důsledkům pro celé řízení.

*Revizní orgány komory slouží jako místo k posouzení informací, s nimiž se komora ve vztahu k plnění povinností svými členy setkává, a jejich prvotnímu vyhodnocení. Tento závěr je možno učinit na základě úpravy kompetencí revizních komisí a úpravy disciplinárního řízení v disciplinárním řádu komory. Podle ustanovení § 14 odst. 2 písm. c) zákona o ČLK podává **návrh** na zahájení disciplinárního řízení revizní komise okresního sdružení; obdobnou kompetenci pro revizní komisi komory zákona neupravuje. Průběh a náležitosti disciplinárního řízení upravuje disciplinární řád jako vnitřní předpis komory. Ten v ustanovení § 5 odst. 2 uvádí, že čestná rada komory vykonává disciplinární řízení na základě **podnětu** revizní komise komory. Podle ustanovení § 11 odst. 3 disciplinárního řádu podává **podnět** k zahájení disciplinárního řízení na základě oznámení různých vyjmenovaných subjektů revizní komise okresního sdružení. Revizní komise komory podává **návrh** podle stupně závažnosti porušení povinností čestné radě okresu nebo čestné radě komory. Organizační řád ČLK stanoví v ustanovení § 17 (revizní komise komory) odst. 2 písm. e), že tato komise podává **podnět** k zahájení disciplinárního řízení. Podle ustanovení § 11 odst. 1 disciplinárního řádu je řízení zahájeno dnem, kdy čestná rada oznámila zahájení řízení doručením oznámení nebo ústním prohlášením disciplinárně obviněnému; řízení musí být zahájeno do tří měsíců po doručení **podnětu** čestné radě. Podle odstavce 2 cit. ustanovení čestná rada zváží obsah a závažnost došlého podnětu a shromáždí důkazní prostředky; po zahájení disciplinárního řízení je účastník řízení seznámen s disciplinárním obviněním nejpozději 30 před jednáním ve věci (odstavec 6 cit. ustanovení).*

Je tedy zřejmé, že disciplinární řízení se zahajuje až po zvážení podnětu (někdy nazývaného návrhem) čestnou radou, a to úkonem čestné rady. Čestná rada také sama je příslušná k vyhotovení disciplinárního obvinění a je odpovědná za seznámení disciplinárně obviněného s tímto stěžejním úkonem. Závisí-li zahájení disciplinárního řízení a rozsah obvinění toliko na čestné radě, pak návrh či podnět předložený jí ze strany revizní komise (ať již okresu či komory) nemůže sloužit k ničemu jinému než ke shromáždění a k vyhodnocení prvotních informací. Nejvyšší správní soud shledává, že rozšíření kompetence revizní komise komory provedené organizačním a disciplinárním řádem nezasahuje žádným významným způsobem právní jistotu člena komory a jde proto o úpravu akceptovatelnou. (...)

Pokud jde o rozsah a správnost skutkových zjištění ve vztahu k působení žalobkyně v lékárně Tesco Hrabová, je podstatné, že podle ustanovení § 1 odst. 2 Licenčního řádu České lékárnické komory (dostupný na www.lekarnici.cz) každý, kdo chce odborně vést lékárnou výkonem soukromé lékárenské praxe nebo jako odborný zástupce podle zákona, musí být držitelem osvědčení k výkonu soukromé praxe, vydaného na základě zákona o České lékařské komoře, České stomatologické komoře a České lékárnické komoře.

(...)

Pokud sama žalobkyně stěžovatelce v rámci disciplinárního řízení předložila pracovní smlouvu ze dne 26. 9. 2007 a ustanovení do funkce ze dne 10. 12. 2007 a pokud se jich sama dovolávala, nelze tyto důkazní prostředky odmítnout jako nevěrohodné. Ačkoli sice listina obsahující pracovní smlouvu ze dne 26. 9. 2007 neobsahuje jakékoli identifikační údaje

o zaměstnanci, je z toho faktu, že ji předložila sama žalobkyně a že se ji žalobkyně jako platně uzavřené dovolávala (v podání ze dne 26. 1. 2009, i během jednání dne 16. 4. 2009), zřejmé, že pracovní poměr mezi žalobkyní a MUDr. H. N., MBA, jehož předmětem byl výkon práce „Odborný zástupce - Vedoucí lékárník“ v Lékárně Tesco Hrabová, skutečně vznikl.

Byť tedy žalobkyně předložila neurčitou listinu bez identifikačních údajů zaměstnance, není vyloučeno, aby zaměstnavatel disponoval řádně vyplněným druhým vyhotovením pracovní smlouvy s veškerými identifikačními údaji zaměstnance, jak vyplývá z čl. 17 bodu 3 této smlouvy. Nevyplnění údajů o zaměstnanci bylo podle Nejvyššího správního soudu pravděpodobně způsobeno vlastním průběhem uzavření smlouvy. Jedno vyhotovení bylo v takovém případě smluvními stranami řádně vyplněno o veškeré údaje zaměstnance (údaje o zaměstnavateli jsou totiž na formuláři předtištěné) a následně i oběma smluvními stranami podepsáno, přičemž žalobkyně obdržela jedno vyhotovení bez údajů o své osobě.

Z obdobného důvodu nemůže Nejvyšší správní soud přisvědčit argumentaci městského soudu ohledně neprůkaznosti ustanovení do funkce vedoucího lékárníka ze dne 10. 12. 2007, poněvadž podle městského soudu nebylo prokázáno, že by toto ustanovení bylo žalobkyni doručeno nebo že by se s ním seznámila. Jak však vyplývá z obsahu správního spisu, listinu obsahující ustanovení předložila sama žalobkyně, což svědčí o tom, že se jí dostala do dispozice a že s ní byla seznámena. Nejvyšší správní soud tu poukazuje na skutečnost, že vztah mezi zaměstnavatelem MUDr. H. N., MBA, a jeho zaměstnankyní - žalobkyní - spadá do oblasti působnosti soukromého práva, a to zákoníku práce, přičemž na tento soukromoprávní vztah a jeho aspekty nelze klást požadavky stanovené procesními předpisy veřejného práva ohledně doručování.

Pokud tedy žalobkyně sama předložila listiny, kterých se během správního řízení dovolávala jako správných a platných, není na místě je bez dalšího odmítnout.

Ačkoli rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje nebylo žalobkyni doručeno, je v kontextu případu Nejvyššímu správnímu soudu zřejmé, že žalobkyně přinejmenším musela vědět, jaká řízení v předmětném období probíhala.

Z pracovní smlouvy ze dne 26. 9. 2007 a z ustanovení do funkce vedoucího lékárníka ze dne 10. 12. 2007 předložené žalobkyní Nejvyššímu správnímu soudu vyplývá, že žalobkyně byla MUDr. H. N., MBA, zaměstnána za tím účelem, aby v Lékárně Tesco Hrabová vykonávala funkci odborného zástupce. Tomu odpovídal i faktický následný postup jejího zaměstnavatele MUDr. H. N., MBA, který musel před zahájením provozu Lékárny Tesco Hrabová získat registraci dle zákona o péči v nestátních zařízeních.

Paralelně ke splnění povinností provozovatelem (zaměstnavatelem žalobkyně) podle zákona o péči v nestátních zařízeních muselo dle Nejvyššího správního soudu přistoupit splnění povinností žalobkyně vůči stěžovateli dle zákona o ČLK, čemuž odpovídá ustanovení do funkce vedoucího lékárníka ze dne 10. 12. 2007 a na to navazující podání žalobkyně adresované stěžovateli obsahující žádost o vydání osvědčení dle zákona o ČLK. Žalobkyně z této registrace provedené Krajským úřadem Moravskoslezského kraje ostatně vycházela, neboť ji považovala dle svého vyjádření ze dne 26. 1. 2009 za předpoklad pro podání žádosti o vydání osvědčení dle zákona o ČLK.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v období prosinec 2007 - květen 2008 žalobkyně byla dle pracovní smlouvy zaměstnána na pozici odborného zástupce, přičemž pravděpodobně již v průběhu ledna 2008 žalobkyni bylo doručeno rozhodnutí stěžovatelky o tom, že se jí nevydává osvědčení o splnění podmínek k výkonu funkce odborného zástupce.

Nejvyšší správní soud dále považuje za stěžejní pro posouzení jednání žalobkyně výklad ustanovení § 1 odst. 2 Licenčního řádu České lékárnické komory. Smyslem tohoto

ustanovení Licenčního řádu v návaznosti na zákon o péči v nestátních zařízeních je zajistit, aby služby v lékárnách poskytovaly subjekty, které kromě předpokladů podle zákona o péči v nestátních zařízeních - včetně zajištění materiálního a technického zabezpečení - disponují příslušným vzděláním v oblasti farmacie podle zákona o ČLK a stavovských předpisů, jež budou svým vzděláním, morálními a charakterními vlastnostmi garanty toho, že provozovna bude fungovat řádně v souladu s právními předpisy a lege artis. Nejvyšší správní soud tu připomíná, že v lékárnictví jde o poskytování služeb v přímé návaznosti na ochranu zdraví a života obyvatel, přičemž tyto hodnoty musí orgány veřejné moci chránit především. Požadavek na získání osvědčení podle Licenčního řádu proto nevytváří jen „další formální překážku“, ale představuje prosazení zájmu na tom, aby v nestátním zdravotnickém zařízení působila odpovědná osoba, jež bude činnost takového zařízení týkající se poskytování zdravotní péče řídit a za ni i odpovídat.

Takovýto odborný zástupce nemá jen práva a výhody v podobě určité společenské prestiže svého povolání a příslušného finančního ohodnocení, ale i povinnosti. Mezi tyto povinnosti pochopitelně patří zajištění fungování provozu nestátního zařízení (zde lékárny) tak, aby byla zákazníkům tohoto zařízení zajištěna náležitá kvalita služeb v podobě řádného a správného výdeje léků, tj. aby se chránil jejich život a zdraví, při respektování dalších zájmů působících v oblasti lékárenství (např. drogová problematika).

Žalobkyně jako osoba s příslušným vzděláním v oblasti farmacie a členka stěžovatelky si měla být dle názoru Nejvyššího správního soudu vědoma toho, jaké povinnosti klade na provozovatele nestátního zdravotnického zařízení zákon o péči v nestátních zařízeních a jaké povinnosti v návaznosti na provozování nestátního zdravotnického zařízení klade zákon o ČLK a stavovské předpisy (ustanovení § 9 odst. 2 písm. a), b) zákona o ČLK) na žalobkyni jako osobu pověřenou výkonem funkce odborného zástupce v takovém zařízení.

Měla si být tedy vědoma toho, že v důsledku uzavření pracovní smlouvy na pozici odborného zástupce a trvání pracovního poměru s tímto druhem práce až do 31. 5. 2008 se nemůže úspěšně dovolávat toho, že tuto funkci fakticky údajně nevykonávala, když právě díky ní a jí uzavřené smlouvě MUDr. H. N., MBA, dosáhl registrace nestátního zdravotnického zařízení a žalobkyně byla v důsledku svých vlastních kroků evidována jako odborný zástupce.

Výpověď podanou žalobkyní až koncem března s ukončením pracovního poměru uplynutím výpovědní doby dne 31. 5. 2008 (a nikoli ke dni 31. 3. 2008, jak nesprávně žalobkyně v této výpovědi ze dne 28. 3. 2008 uvedla) nepovažuje Nejvyšší správní soud za adekvátní a včasnou reakci na situaci, kdy žalobkyně nesplnila podmínky stanovené zákonem o ČLK. Pouhé vyčkávání žalobkyně, která dle své argumentace neměla vůbec u provozovatele vykonávat činnost odborného zástupce, v období leden až březen 2008 rozhodně nenaplňuje požadavky zákona o ČLK a Licenčního řádu v tom směru, aby byl zajištěn řádný výkon lékárenského zařízení.

Nejvyšší správní soud tu poukazuje na fakt, že je nutné rozlišit, zda určitá osoba vykonává funkci odborného zástupce, resp. je dle rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy jako odborný zástupce u nestátního zdravotnického zařízení evidována, či zda určitá osoba získala jako odborný zástupce i osvědčení od stěžovatelky podle zákona o ČLK. Skutečnost, že osoba evidovaná jako odborný zástupce u konkrétního nestátního zdravotnického zařízení nezískala osvědčení dle zákona o ČLK, ještě nedokládá, že tuto funkci fakticky nevykonávala, že působila v nestátním zdravotnickém zařízení na jiném místě nebo že na ni nebylo formálně vázáno splnění podmínek dle zákona o péči v nestátních zařízeních; tato skutečnost má naopak vliv na posouzení její případné disciplinární odpovědnosti a závažnosti deliktu podle zákona o ČLK, neboť takováto osoba, která byla evidována jako odborný zástupce, neměla příslušné osvědčení vydané stěžovatelkou.

Takovouto situaci Nejvyšší správní soud hodnotí jako společensky velmi nebezpečnou, neboť v daném nestátním zdravotnickém zařízení přes formální zápis fakticky nepůsobila osoba splňující podmínky zákona o ČLK a příslušných stavovských předpisů. Pro posouzení toho, zda byl spáchán disciplinární delikt, považuje Nejvyšší správní soud za stěžejní to, že v důsledku své vlastní činnosti získala žalobkyně postavení odborného zástupce dle zákona o péči v nestátních zařízeních a že po vydání negativního osvědčení od stěžovatelky nebylo postupováno jak žalobkyní, tak i provozovatelem řádně tak, aby tato situace byla uvedena do souladu s požadavky zákona o ČLK.

Nejvyšší správní soud si je vědom toho, že řízení podle zákona o ČLK a zákona o péči v nestátních zařízeních probíhají samostatně před odlišnými orgány veřejné moci, za takovéto situace však dotčené subjekty - provozovatel nestátního zdravotnického zařízení a jím ustanovovaný odborný zástupce - mají vyvinout adekvátní úsilí k tomu, aby získaly především rozhodnutí osvědčující způsobilost odborného zástupce, neboť jde o podmínku, bez níž rozhodnutí podle zákona o péči v nestátních zařízeních nelze realizovat.

I kdyby Nejvyšší správní soud přistoupil na argumentaci žalobkyně, že fakticky v Lékárně Tesco Hrabová od negativního stanoviska stěžovatelky na pozici odborného zástupce nepůsobila, musel by konstatovat její odpovědnost minimálně ve formě nedbalosti nevědomé, neboť ačkoli věděla, že byla v pracovním poměru s funkcí vedoucího lékárníka – odborného zástupce a že bude na základě této skutečnosti zapisována jako odborný zástupce lékárny podle zákona o péči v nestátních zařízeních, zůstala od ledna 2008 do konce března 2008 sama nečinná a situaci v podobě absence osvědčení dle zákona ČLK dostatečným způsobem neřešila, ač mohla a měla. Podání výpovědi až koncem března 2008 proto Nejvyšší správní soud nepovažuje za adekvátní a dostatečně rychlé řešení nastalého problému. Nadto nelze nevidět, že žalobkyně kromě tvrzení, že funkci „nevykonávala“, nepřinesla v řízení žádná další potřebná tvrzení, které by její obhajobu mohla podpořit (zda pobírala plat, jak byla vlastní činnost lékárny organizována atd.).

Městský soud v Praze se proto žalobou opětovně zabýval a vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu uvedeným ve shora citovaném zrušujícím rozsudku dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Pokud jde o žalobní námitky, při jejich posouzení je Městský soud v Praze vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu, který je již fakticky vypořádal a označil je za nedůvodné. Městský soud v Praze proto pro stručnost odkazuje na již shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, od jehož závěrů nemá důvod se jakkoli odchýlovat.

Vzhledem ke shora uvedenému soud žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a odst. 7 s. ř. s. Žalobkyně nebyla se svojí žalobou úspěšná a právo na náhradu nákladů řízení jí proto nepřisluší. Žalovaná byla v řízení úspěšná a soud jí proto přiznal právo na náhradu nákladů řízení, avšak toliko ve výši 3.000,- Kč představující zaplacený soudní poplatek za podanou kasační stížnost. Pokud jde o náklady na právní zastoupení, soud jí právo na náhradu těchto nákladů nepřiznal. Česká lékárnická komora jako orgán veřejné správy disponuje na svěřeném úseku veřejné správy dostatečnými znalostmi a zkušenostmi, pro něž musí být schopna kvalifikovaně hájit svůj veřejně mocenský akt v soudním řízení správním, včetně řízení o kasační stížnosti. Není proto

zpravidla namíste přiznávat jí v tomto řízení náklady zastoupení advokátem, neboť nejde o náklady účelně vynaložené (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2007, čj. 6 As 40/2006-87).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. dubna 2012

Mgr. Jana Brothánková, v.r.
předsedkyně senátu